

народа, сосъ тѣрпаніе на сѣка рѣчь: атъ, та, то, не само въ именительный, но и въ други падежи, было е' сущаѣ причина, че болгарскій языкъ заче да гѣби правилнаѣ прилики своихъ падежей. Да изяснимъ това сосъ примѣръ: Именительный падежъ: Человѣкатъ, ножатъ, жената, древето. Родительный правиленъ падежъ: Человѣка, ножа, жены, древа, сосъ атъ, та, то, ще стане пакъ: человѣкатъ, ножатъ, женята, древато. Това е' мало; простолюдинъ въ женята е' приневоленъ да промѣни ѣ, на а, и въ древато а, на о; въ Дательный правиленъ падежъ: человѣкъ, ножъ, женѣ, древъ, ще бѣде се такова нѣщо, т. е. ъ и ѣ, требва да даватъ мѣсто бѣквамъ: а, и о, въ атъ, та, то; защото не е' хѣбаво да сѣ говори: человѣкатъ, и проч. Това привыкновеніе простаго человѣка, да говори врадъ: человѣкатъ, приневолило него да оупотреби предлогъ на, като единъ другъ членъ, кога ще да разумѣе Родительный, или Дательный падежъ. О! какво несмыслено говореніе! Но отъ злочестіа оно е' въ оупотребленіе!